

ФАЛСИФИКОВАЊЕ ИСПРАВЕ
(члан 355. став 2. у вези става 1. КЗ)

Сама чињеница да су саобраћајна дозвола и идентификациона ознака били фалсификовани не доказује на несумњив начин, сама по себи, а у одсуству признања окривљеног, да су се у радњама окривљеног стекла битна обележја овог кривичног дела, јер је потребно доказати да ли је окривљени знао да су предметне ознаке и саобраћајна дозволе фалсификоване, јер се кривично дело из члана 355. став 2. КЗ врши само са директним умишљајем.

Из образложења

Пресудом првостепеног суда окривљени ШД на основу члана 355. став 2. ЗКП-а ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ, јер није доказано да је извршио кривично дело за које је оптужен. Против ове пресуде жалбу је изјавио ОЈТ Сомбор због битне повреде одредаба кривичног поступка и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, предлажући да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно одлучивање, што је био предлог и АЈТ Нови Сад.

Апелациони суд у Новом Саду поводом изјављене жалбе, а по службеној дужности, нашао је да је првостепена пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка, те да чињенично стање није потпуно утврђено, због чега је пресуда укинута а предмет враћен на поновно суђење.

Првостепени суд је чињенично стање превасходно засновао на налазу и мишљењу вештака Завода за судска вештачења, при чему је по наредби суда извршено вештачење претходног возила у погледу утврђивања идентификационих обележја возила, и то регистарских ознака, као и блока мотора и шасије, којим вештачењем је утврђено да се број на блоку мотора налази на предвиђеном месту и откуцан је фабричним алатом без трагова преправљања, али идентификациона ознака на шасији није оригинална, јер је преправка ове ознаке извршена алатом који није оригиналан, које чињенице су претходно констатоване и налазом и мишљењем ПУ Сомбор. Са друге стране, чињеницу да је саобраћајна дозвола фалсификована суд је утврдио само на основу констатације да се односи на предметно возило, а да при томе иста није вештачена од стране вештака одговарајуће струке, како би се утврдило да ли се и по чему (осим околности да гласи на друго лице) и технички разликује од оригинала и у ком делу.

Поред тога, у оквиру наредбе за вештачење суд је требао да наложи да се вештаци одговарајуће струке изјасне да ли би лице просечних особина, које нема сазнања у погледу заштитних елемената саобраћајне дозволе и идентификационих обележја возила, могло без инструменталних помагала, дакле простим визуелним прегледом, са сигурношћу да установи да су исти фалсификовани, тим пре што се подаци из саобраћајне дозволе и броја шасије на возилу подударају, а водећи при томе рачуна о степену образовања, занимању и годинама старости окривљеног.

Сама чињеница да су саобраћајна дозвола и идентификациона ознака били фалсификовани не доказује на несумњив начин, сама по себи а у одсуству признања окривљеног, да су се у радњама окривљеног стекла битна обележја наведеног кривичног дела, јер је потребно доказати и чињеницу да је окривљени знао да су предметне ознаке возила и саобраћајна дозвола фалсификован, јер се ово кривично дело може извршити само са директним умишљајем, а што је првостепени суд пропустио да учини јер није утврдио субјективна обележја кривичног дела, због чега је и чињенично стање непотпуно утврђено и пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка.

(Пресуда Основног суда у Сомбору бр. К.1358/10 од 15.09.2011. године и решење Апелационог суда у Новом Саду бр. Кж.1-209/12 од 15.11.2012. године)